

Núria Florenza i Serra

EXPLICA'M LA VIDA

2.5.74

Mare, explica'm la vida.
D'aquests camins on has passat
angostos i sense mida,
llargs, espinosos i trencats,
que t'ha quedat?

Mare, d'aquelles roses
que en el teu pas van florir
fins a tornar-se ben descloses
per anar seguint el destí,
què me'n pots dir?

Mare, de les nits sense lluna,
ni somnis, sols amb neguit,
encara no en tens oblit?
I dels desesperats dies
plens d'afanys i xops d'amor,
encara te'n queden glops?
Sempre portes un record
agre i dolç a la vegada
niant dins el teu cor,
cansat de la caminada.
I sents palpitant, vivent,
el soroll de les rialles
de tres fills que, anant creixent,
guarden en el pensament
un estoig ple de besades.
Mare, explica'm la vida,
la teva, fecunda, sofrida,
per emmirallar-m'hi i sentir
de la il·lusió la porta oberta.
Resseguiu els camins, la mà dins la mà,
aquests que t'han deixat cansada.
I en aquest llarg caminar
jo mai no et deixaré plorar.

Ja saps com t'estimo, Mare!